

Phạm Hải Anh

Tình Đầu

Buổi chiều, chị Ti đi học về, hớn hờ thì thảo :

" Chị có người yêu rồi!"

Chị lôi trong cặp ra một mẫu thước kẻ nhựa gầy, đưa cho tôi, vẻ đắc thắng :

"Nó bỏ thư vào trong cặp chị. Chị xé tan cái thư trước mặt nó. Chị bảo : Tôi không hề yêu bạn . Nó tức quá, bẻ gãy cái thước kẻ rồi bỏ đi. Ghê không? "

Tôi mân mê mẫu thước gầy, tư lự :

"Em cũng thích yêu."

Chị Ti nhìn tôi, vẻ kẻ cả :

"Mày còn bé quá, chưa được. Hồi học lớp ba chị vẫn còn chưa có người yêu nữa là!"

Năm ấy chị Ti học lớp bốn, còn tôi mới vào lớp vỡ lòng. Tôi học sớm trước tuổi, người bé loắt choắt, chữ viết run lẩy bẩy, nhưng cũng sáng dạ nên được bầu làm lớp phó. Lớp trưởng tên là Phong, cao to, và theo tôi là rất đẹp trai. Phong lại ngồi ngay cạnh tôi. Cho nên khi nảy ra ý định sẽ yêu một người, tôi nghĩ ngay đến nó. Mấy ngày liền, tôi canh cánh về bí mật của mình, làm sao để Phong biết là tôi đã chọn nó. Viết thư thì không thể, vì chúng tôi mới đang tập tô đến chữ "con mèo", nhiều hơn tôi không biết viết, mà chắc Phong cũng không đánh vần được. Vậy thì tôi phải nói với nó. Nhưng nó là

một học sinh mẫu mực. Trong giờ học, cái đầu tròn xoay của nó lúc nào cũng hướng thẳng lên bảng. Giờ ra chơi mà nói chuyện thì tội bạn sẽ chế là "hai vợ chồng". Tôi đã cho Phong hai cái kẹo, hôm qua lại cả miếng mực khô nướng, nhưng nó vẫn không hiểu ý tôi. Thậm chí trong giờ, tôi đã đánh liều huých khuỷu tay vào nó, thì thảo :

"Tớ bảo cái này..."

Thường ngày, chúng tôi vẫn mày tao, nhưng bây giờ yêu nhau rồi thì phải khác. Tôi xưng ấy tớ cho lịch sự. Phong quay đầu lại, nhìn tôi. Bọn ở lớp vẫn gọi nó là "Phong trố". Tôi vốn không để ý, tự nhiên lúc ấy lại thấy đúng thể thật. Khi tôi định thần lại thì Phong đã quay đi. Tôi buồn, rồi bỗng mừng vô kể vì mình buồn thế, chắc là yêu thật rồi!

Tôi không muốn nhờ chị Ti "quân sư". Nhỡ thằng Phong có bẻ thước kẻ vì tôi, chị ấy thế nào cũng kể công. Nhưng làm thế nào để Phong để ý đến tôi bây giờ ? Tôi chợt nghĩ có lẽ mình phải khóc mất. Tôi nghe nói nước mắt đàn bà lợi hại lắm, mặc dù chưa ai gọi tôi là đàn bà cả, nhưng thằng Phong cũng chỉ bé như tôi thôi, chắc nước mắt tôi cũng đủ làm nó sợ rồi.

Cả giờ tập đọc, tôi không khóc được vì lớp ồn. Minh béo đánh vần mãi không ra chữ Ó. Cô giáo nhắc :

"Thế con gà nó gáy thế nào ?"

Minh béo nhanh nhẩu :

"Thưa cô con gà kêu cục tác ạ."

Cô giáo lắc đầu, bảo đây là gà mái, còn gà trống gáy thế nào, giống cái chữ gì ở đây ? Minh béo ngẫm nghĩ một lúc:

"Thưa cô, gà trống nó gáy cục cù cu ạ."

Cả lớp cười ồ. Cô giáo cho thằng Minh ngồi xuống. Thằng Phong ra vẻ hiểu biết, thì thảo :

"Ngu thế, gà gáy ồ ó o chứ, thế mà không biết!"

Tôi bênh:

"Nó nói cũng đúng đấy. Con gà nhà tớ gáy cù cù cu rõ ràng!"

Thằng Phong bấu môi:

"Mày cũng ngu, đây là con gà nhà mày, còn gà trong sách gáy khác chứ!"

Tôi không cãi được lý luận của thằng Phong. Nhưng tôi nghĩ thầm mình sẽ không thêm yêu nó nữa.

Sang giờ làm tính, thằng Phong đã quên chuyện lúc nãy. Nó quay sang tôi xin mực. Rồi bù lại, nó cho tôi mượn cục tẩy mới nguyên. Tôi cảm động, nhưng vẫn không khóc được. Giá lúc này, thằng Phong nhìn thấy nước mắt tôi, thế nào nó cũng yêu tôi. Tôi thò tay vào khoe mắt miết miết, nó không khóc. Tôi lan man cố nghĩ ra đủ thứ chuyện buồn, ví dụ tôi chết đi, cả nhà và chị Ti nữa sẽ hối hận biết chừng nào. Hối hận vì cái gì thì tôi không biết, nhưng chắc chắn là sẽ hối hận, cả bọn lớp tôi, cả thằng Phong nữa. Mọi khi nghĩ đến thế là tôi đã khóc được rồi, nhưng hôm nay chả hiểu sao tôi không khóc được, chỉ thấy buồn ngủ. Cô giáo đi đâu rồi. Cả lớp cầm cúi làm tính. Thằng Phong đang hí hoáy vừa viết, vừa khịt khịt mũi. Tôi ngáp. Nước mắt ứa ra. Tôi mừng quá, thế là có cách, chả cần khóc nữa mà vẫn có nước mắt cho Phong xem. Khi quai hàm mỏi tẹo đi thì ngón tay trở của tôi cũng vừa đủ loáng một chút nước kỳ diệu ấy. Tôi huých Phong, chìa ngón tay cho nó xem, nói bằng giọng cảm động:

"Nước mắt của tớ đấy!"

Phong nhìn chăm chăm vào đầu ngón trở của tôi, khịt khịt mũi như thể đánh hơi. Rồi nó nói, cụt lùn:

"Đéch phải. Đây là nước mũi!"

Tôi không kể chuyện này cho chị Ti nghe. Hai chục năm sau, tôi lấy chồng. Nhưng tôi vẫn thích hát : "...Nhưng mỗi duyên đầu, thường hay khổ đau...".

Nguồn: Đặc trưng
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 24 tháng 2 năm 2005